

RÅDETS DIREKTIV 2014/87/EURATOM

av den 8 juli 2014

om ändring av direktiv 2009/71/Euratom om upprättande av ett gemenskapsramverk för kärnsäkerhet vid kärntekniska anläggningar

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen, särskilt artiklarna 31 och 32,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag, upprättat efter att ett yttrande erhållits från en grupp av personer som av vetenskapliga och tekniska kommittén utsetts bland vetenskapliga experter i medlemsstaterna,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ⁽¹⁾,med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) I rådets direktiv 2013/59/Euratom ⁽³⁾ fastställs enhetliga grundläggande säkerhetsnormer för att skydda individers hälsa mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning vid exponering i arbetet, medicinsk exponering eller exponering av allmänheten.
- (2) I rådets direktiv 2009/71/Euratom ⁽⁴⁾ åläggs medlemsstaterna skyldigheter att införa och upprätthålla ett nationellt ramverk för kärnsäkerhet. I direktivet återspeglas de huvudsakliga internationella instrumenten på området för kärnsäkerhet, nämligen konventionen om kärnsäkerhet ⁽⁵⁾, liksom Internationella atomenergiorganet IAEA:s grundläggande säkerhetsprinciper ⁽⁶⁾.
- (3) I rådets direktiv 2011/70/Euratom ⁽⁷⁾ åläggs medlemsstaterna skyldigheter att införa och upprätthålla ett nationellt ramverk för hantering av använt kärnbränsle och radioaktivt avfall.
- (4) I rådets slutsatser av den 8 maj 2007 om kärnsäkerhet och säker hantering av använt kärnbränsle och radioaktivt avfall betonas att "kärnsäkerhet är ett nationellt ansvar som vid behov utövas inom EU:s ram. Beslut som avser säkerhetsåtgärder och övervakning av kärntekniska anläggningar ligger även i fortsättningen helt på tillståndshavarna och de nationella myndigheterna".
- (5) Kärnkraftsolyckan i Fukushima i Japan under 2011 riktade på nytt hela världens uppmärksamhet mot de åtgärder som krävs för att minimera riskerna och säkerställa högsta tänkbara kärnsäkerhetsnivåer. På grundval av slutsatserna från Europeiska rådet den 24–25 mars 2011 har de nationella behöriga tillsynsmyndigheterna tillsammans med kommissionen genomfört omfattande risk- och säkerhetsbedömningar av kärnkraftverk (s.k. stresstester) inom hela gemenskapen inom ramen för europeiska högnivågruppen för kärnsäkerhet och avfallshantering (Ensreg) inrättad genom kommissionens beslut 2007/530/Euratom ⁽⁸⁾. Resultaten av bedömningarna visade att kärnsäkerhet och branschpraxis i deltagarländerna skulle kunna förbättras på flera punkter.

⁽¹⁾ Yttrande av den 2 april 2014 (ännu ej offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ EUT C 341, 21.11.2013, s. 92.

⁽³⁾ Rådets direktiv 2013/59/Euratom av den 5 december 2013 om fastställande av grundläggande säkerhetsnormer för skydd mot de faror som uppstår till följd av exponering för joniserande strålning, och om upphävande av direktiven 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom och 2003/122/Euratom (EUT L 13, 17.1.2014, s. 1).

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 2009/71/Euratom av den 25 juni 2009 om upprättande av ett gemenskapsramverk för kärnsäkerhet vid kärntekniska anläggningar (EUT L 172, 2.7.2009, s. 18).

⁽⁵⁾ Kommissionens beslut 1999/819/Euratom av den 16 november 1999 om Europeiska atomenergigemenskapens (Euratom) anslutning till 1994 års konvention om kärnsäkerhet (EGT L 318, 11.12.1999, s. 20).

⁽⁶⁾ IAEA Safety Fundamentals: Fundamental safety principles, IAEA Safety Standard Series No SF-1 (2006).

⁽⁷⁾ Rådets direktiv 2011/70/Euratom av den 19 juli 2011 om inrättande av ett gemenskapsramverk för ansvarsfull och säker hantering av använt kärnbränsle och radioaktivt avfall (EUT L 199, 2.8.2011, s. 48).

⁽⁸⁾ Kommissionens beslut 2007/530/Euratom av den 17 juli 2007 om inrättande av Europeiska högnivågruppen för kärnsäkerhet och avfallshantering (EUT L 195, 27.7.2007, s. 44).

Europeiska rådet uppmanade också kommissionen att vid behov se över det befintliga ramverket för lagstiftning om och tillsyn av säkerheten vid kärntekniska anläggningar och föreslå eventuella nödvändiga förbättringar. Europeiska rådet betonade dessutom att högsta möjliga kärnsäkerhetsnormer bör genomföras och kontinuerligt förbättras inom unionen.

- (6) En stark, behörig tillsynsmyndighet som är faktiskt oberoende i sitt beslutsfattande är ett grundläggande krav i gemenskapens ramverk för tillsyn av kärnsäkerhet. För att säkerställa en hög kärnsäkerhetsnivå är det av yttersta vikt att den behöriga tillsynsmyndigheten kan utöva sina befogenheter på ett opartiskt och öppet sätt och att den står fri från otillbörlig påverkan i sitt beslutsfattande. Tillsynsbeslut och verkställighetsåtgärder på området för kärnsäkerhet bör grunda sig på objektiva säkerhetsrelaterade tekniska överväganden och bör fattas och genomföras utan någon otillbörlig yttre påverkan som kan påverka säkerheten, såsom otillbörlig påverkan till följd av förändrade politiska, ekonomiska eller samhälleliga villkor.

Bestämmelserna i direktiv 2009/71/Euratom om funktionellt åtskilda tillsynsmyndigheter bör stärkas för att säkerställa att tillsynsmyndigheterna faktiskt står fria från otillbörlig påverkan vid beslutsfattandet och garantera att de har tillgång till lämpliga medel och befogenheter för att i vederbörlig ordning kunna fullgöra sitt uppdrag. I synnerhet bör tillsynsmyndigheten ha tillräckliga rättsliga befogenheter, personalresurser och finansiella medel för att i vederbörlig ordning kunna fullgöra sitt uppdrag.

De skärpta kraven får emellertid inte påverka nära samarbete, när så är lämpligt, med andra berörda nationella myndigheter, eller påverka de allmänna politiska riktlinjer som medlemsstaterna utfärdar.

- (7) I processen för beslutsfattande på tillsynsområdet bör hänsyn tas till kompetens och sakkunskap som kan tillhandahållas av organisationerna för tekniskt stöd. Denna sakkunskap bör grundas på senaste vetenskaplig och teknisk kunskap, bland annat från driftserfarenheter och säkerhetsrelaterad forskning, samt på kunskapshantering och tillräckliga tekniska resurser.
- (8) I enlighet med del 1 i IAEA:s allmänna säkerhetskrav bör man respektera både medlemsstaternas roll när det gäller att upprätta ramverket för kärnsäkerhet och tillsynsmyndighetens roll när det gäller att genomföra det ramverket.
- (9) Med hänsyn till kärnenergiindustrins specialiserade natur och den begränsade tillgången till personal med nödvändig expertis och behörighet, vilket är något som kan leda till rotation av personal i beslutsfattande positioner mellan kärnenergiindustrin och tillsynsmyndigheterna, bör särskild uppmärksamhet ägnas åt att undvika intressekonflikter. Dessutom bör åtgärder vidtas för att säkerställa att de organisationer som förser den behöriga tillsynsmyndigheten med rådgivning eller tjänster inte hamnar i intressekonflikter.
- (10) Konsekvenserna av en kärnteknisk olycka kan sprida sig bortom de nationella gränserna, och därför bör man uppmantra nära samarbete, samordning och informationsutbyte mellan behöriga tillsynsmyndigheter i medlemsstater med närhet till en kärnteknisk anläggning, oavsett om de medlemsstaterna driver kärntekniska anläggningar eller ej. I detta avseende bör medlemsstaterna säkerställa att lämpliga åtgärder har vidtagits för att underlätta ett sådant samarbete i kärnsäkerhetsfrågor med gränsöverskridande effekter.
- (11) För att säkerställa att lämpliga färdigheter förvärvas och att en tillräckligt hög kompetensnivå uppnås och upprätthålls, bör samtliga parter säkerställa att all personal som har uppgifter med koppling till antingen kärnsäkerheten vid kärntekniska anläggningar eller krisberedskap och krisinsatser på förläggingsplatsen i nödsituationer, kontinuerligt fortbildas. För att detta ska uppnås krävs det att fortbildningsprogram och fortbildningsplaner utarbetas, att förfaranden för regelbunden översyn och uppdatering av fortbildningsprogrammen införs samt att anslag till fortbildning tillhandahålls.
- (12) En annan viktig lärdom av kärnkraftsolyckan i Fukushima är vikten av ökad öppenhet kring kärnsäkerhetsfrågor. Öppenhet är också en viktig faktor för att främja oberoendet i tillsynsmyndighetens beslutsfattande. Därför bör nuvarande bestämmelser i direktiv 2009/71/Euratom om vilken information som ska lämnas till allmänheten göras mer specifika i fråga om vilken typ av information som tillhandahålls. Dessutom bör allmänheten ges möjligheter att delta i relevanta faser av beslutsprocessen avseende kärntekniska anläggningar i enlighet med det nationella ramverket för kärnsäkerhet, med beaktande av de olika nationella systemen. Beslut om tillstånd förblir de nationella behöriga myndigheternas ansvarsområde.

- (13) Öppenhetskraven i detta direktiv är ett komplement till dem i gällande Euratomlagstiftning. Enligt rådets beslut 87/600/Euratom⁽¹⁾ åläggs medlemsstaterna vissa skyldigheter att meddela och informera kommissionen och andra medlemsstater i händelse av en radiologisk nödsituation på deras territorium, medan medlemsstaterna enligt direktiv 2013/59/Euratom är skyldiga att informera allmänheten om hälsoskyddsåtgärder och förhållningsregler i händelse av en radiologisk nödsituation, och regelbundet tillhandahålla aktuell information till den del av befolkningen som troligen kommer att beröras i händelse av en sådan nödsituation.
- (14) Vid det sjätte granskningsmötet upprepade parterna i konventionen om kärnsäkerhet att de står fast vid sina åtaganden från det andra extraordinära möte som ägde rum efter olyckan i Fukushima. De betonade i synnerhet att "kärnkraftverk bör utformas, byggas och drivas med målet att förebygga olyckor samt, om en olycka skulle inträffa, minska effekterna av denna och undvika kontaminering av områden utanför anläggningen, liksom att tillsynsmyndigheterna bör säkerställa att hänsyn tas till dessa mål vid fastställandet och genomförandet av lämpliga förbättringar av säkerheten vid befintliga anläggningar".
- (15) Med hänsyn till de tekniska framsteg som gjorts genom IAEA:s bestämmelser, och genom den västeuropeiska sammanslutningen av tillsynsmyndigheter på kärnsäkerhetsområdet (Wenra) vid tillvaratagandet av erfarenheterna från stresstesterna och utredningarna efter kärnkraftsolyckan i Fukushima bör det i direktiv 2009/71/Euratom införas ett övergripande kärnsäkerhetsmål för gemenskapen som gäller samtliga faser av den kärntekniska anläggningens livscykel (lokalisering, utformning, uppförande, idrifttagning, drift och avveckling). I synnerhet kräver detta mål att betydande förbättringar sker av säkerheten redan på stadiet för utformning av nya reaktorer, så att de allra senaste kunskaperna och den allra senaste tekniken tas tillvara, samt att hänsyn tas till de senaste internationella säkerhetsstandarderna.
- (16) Det målet bör i synnerhet kunna uppnås genom kärnsäkerhetsbedömningar som omfattas av tillämpningsområdet för detta direktiv. De bör genomföras av tillståndshavarna under tillsyn av den nationella behöriga tillsynsmyndigheten, och får användas för att bedöma risken för en allvarlig olycka, som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/92/EU⁽²⁾, under förutsättning att kraven i detta direktiv uppfylls.
- (17) Konceptet *djupförsvär* är avgörande för kärntekniska anläggningars säkerhet och utgör grunden för genomförandet av övergripande kärnsäkerhetsmål. I enlighet med vad som erkänns i internationella standarder och riktlinjer samt av Wenra säkerställs tillämpningen av djupförsvarsprinciperna genom att säkerhetsarbetet inom rimliga gränser och i den mån det är praktiskt möjligt är föremål för krav på olika men av varandra oberoende nivåer så att ett fel, om det skulle inträffa, upptäcks, kompenseras eller åtgärdas med lämpliga åtgärder. Effektiviteten hos var och en av de olika nivåerna är viktig för att djupförsvaret ska kunna förhindra olyckor eller, om de ändå inträffar, åtminstone mildra konsekvenserna. Djupförsvär är i allmänhet indelat i fem nivåer. Om en nivå är otillräcklig ska nästa nivå träda in. Målet med den första skyddsnivån är att förebygga onormal drift och systemfel. Om den första nivån visar sig vara otillräcklig ska den andra skyddsnivån träda in och hantera den onormala driften eller upptäcka fel. Om den andra nivån visar sig vara otillräcklig säkerställer den tredje nivån att säkerhetsfunktionerna fortsätter att fungera genom att särskilda säkerhetssystem och andra säkerhetsfunktioner aktiveras. Om den tredje nivån visar sig vara otillräcklig ska den fjärde nivån begränsa eskaleringen av olyckan genom olyckshantering som syftar till att hindra eller mildra svåra olyckstillstånd med utsläpp av radioaktiva ämnen. Det sista målet (femte skyddsnivån) är att mildra radiologiska konsekvenserna efter betydande utsläpp genom krishantering utanför anläggningen.
- (18) En effektiv kärnsäkerhetskultur ses, i kombination med djupförsvaret, som en grundläggande förutsättning när det gäller att uppnå en hög nivå av kärnsäkerhet och fortlöpande förbättring av denna. Indikatorer för en effektiv säkerhetskultur inbegriper i synnerhet att det finns ett åtagande för kärnsäkerhet och kontinuerlig förbättring av denna på alla personal- och ledningsnivåer inom en organisation, att personal på samtliga nivåer främjas att ifrågasätta uppfyllelsen av relevanta säkerhetsprinciper och säkerhetsrutiner för att kontinuerligt förbättra kärnsäkerheten, att personalen ges möjligheter att inom rimlig tid rapportera om säkerhetsfrågor, identifiering av de lärdomar som tillvaratagits vid erfarenheten av driften och systematisk rapportering av eventuella avvikelser från normala driftförhållanden eller de normala rutinerna för hantering av olyckor som kan påverka kärnsäkerheten. Viktiga element som bidrar till att uppnå en stark kärnsäkerhetskultur inbegriper särskilt effektiva ledningssystem, lämplig utbildning och lämpliga rutiner hos tillståndshavaren för registrering, utvärdering och dokumentation av intern och extern driftserfarenhet av betydelse för säkerheten samt effektiv hantering av frågor som har tagits upp.

(1) Rådets beslut av den 14 december 1987 om en gemenskapsordning för ett snabbt informationsutbyte i händelse av en nödsituation som medför risk för strålning (EGT L 371, 30.12.1987, s. 76).

(2) Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/92/EU av den 13 december 2011 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (EUT L 26, 28.1.2012, s. 1).

- (19) När "rimligen praktiskt genomförbart" används i detta direktiv bör det tillämpas i enlighet med etablerade definitioner, särskilt definitionerna enligt Wenra och IAEA.
- (20) Efter kärnkraftsolyckorna i Three Mile Island och Tjernobyl belyste kärnkraftsolyckan i Fukushima återigen den avgörande betydelsen av inneslutningsfunktionen, som är den sista barriären för att skydda människor och miljö mot radioaktiva utsläpp till följd av en olycka. Därför bör den som ansöker om tillstånd för att bygga en ny kärnkrafts- eller forskningsreaktor kunna påvisa att utformningen av anläggningen begränsar effekterna av en skada i reaktorhärden till inneslutningen, dvs. att den sökande bör påvisa att ett stort eller otillåtet radioaktivt utsläpp utanför inneslutningen är ytterst osannolikt och att den sökande med stor tillförlitlighet bör kunna visa att ett sådant utsläpp inte kommer att ske.
- (21) Mer specifika åtgärder för olyckshantering och krisinsatser på plats bör krävas för att hantera förebyggande och begränsning av olyckor. Dessa bör vara i linje med och inte inkräkta på de relevanta bestämmelserna i direktiv 2013/59/Euratom. Tillståndshavaren bör upprätta rutiner, instruktioner och åtgärder för hantering av olyckor, inbegripet svåra olyckor som skulle kunna inträffa vid alla driftslägen, däribland full effekt, driftstopp och lägen däremellan, och säkerställa samstämmighet och kontinuitet när det gäller alla sådana rutiner och åtgärder samt att dessa övas, ses över och aktualiseras. Dessa åtgärder bör även säkerställa tillräcklig personal, utrustning och andra nödvändiga resurser. En organisationsstruktur där ansvar fördelas tydligt och samordning mellan insatsorgan bör säkerställas.
- (22) Stresstesterna visade på vikten av ett väl utvecklat samarbete och samordningsmekanismer mellan samtliga parter med ansvar för kärnsäkerhet. De inbördes granskningarna har visat sig vara ett lämpligt verktyg för att bygga upp förtroendet och skapa förutsättningar för att utveckla och utbyta erfarenheter om samt säkerställa tillämpningen av höga gemensamma kärnsäkerhetsstandarder.
- (23) Samarbetet mellan medlemsstaterna avseende kärnsäkerhet är väletablerat och kan innebära ett mervärde när det gäller kärnsäkerhet, insyn och öppenhet gentemot aktörer på europeisk och internationell nivå.

Medlemsstaterna bör vart sjätte år genom sina behöriga myndigheter och med relevant hjälp av Ensreg samt på grundval av den sakkunskap som finns inom Wenra fastställa en metod, ett mandat och en tidsram för inbördes granskning av deras kärntekniska anläggningar avseende gemensamma, specifika, tekniska teman med koppling till säkerheten. Det gemensamma, specifika, tekniska temat som ska övervägas bör hämtas från Wenras referensnivåer för säkerhet eller på grundval av erfarenheter av drift, tillbud och olyckor samt teknisk och vetenskaplig utveckling. Medlemsstaterna bör genomföra en nationell självutvärdering och se till att andra medlemsstaters behöriga tillsynsmyndigheter genomför en gemensam inbördes granskning av denna självutvärdering.

Det bör färdigställas rapporter om resultaten av dessa inbördes granskningar. Medlemsstaterna bör fastställa nationella handlingsplaner i vilka man behandlar eventuella relevanta resultat och den egna nationella bedömningen och där hänsyn tas till resultaten av rapporterna från den inbördes granskningen. Rapporterna från den inbördes granskningen bör också utgöra grunden för en eventuell sammanfattande rapport om resultaten av den unionsomfattande tematiska inbördes granskningen som förberetts gemensamt av medlemsstaternas behöriga tillsynsmyndigheter. Den sammanfattande rapporten bör inte syfta till att rangordna de kärntekniska anläggningarnas säkerhet utan fokusera på förfarandet och de tekniska resultaten från den tematiska inbördes granskningen, så att lärdomarna från denna kan spridas.

Inbördes granskningar bör präglas av ömsesidigt förtroende och därför vore det lämpligt att kommissionen, om så är praktiskt genomförbart, informerar medlemsstaterna när den har för avsikt att använda resultaten i rapporterna från den inbördes granskningen i sina policydokument.

- (24) Medlemsstaternas skyldighet att rapportera om genomförandet av detta direktiv och kommissionens skyldighet att författa en rapport på grundval av de nationella rapporterna bör utgöra en möjlighet att bedöma och utvärdera de olika aspekterna av genomförandet av detta direktiv liksom av dess ändamålsenlighet. Det föreligger ett antal relevanta skyldigheter avseende rapportering på internationell nivå, till exempel rapporterna med anledning av konventionen om kärnsäkerhet, och resultaten av dessa kan komma att användas för utvärderingen av genomförandet av detta direktiv. Dessutom bör ytterligare rapporteringskrav fastställas enligt detta direktiv med anledning av resultaten av de tematiska inbördes granskningarna av kärntekniska anläggningar. I syfte att förenkla lagstiftningen och minska den administrativa bördan bör rapporteringsskyldigheten för medlemsstaterna därför göras mindre betungande när det gäller både frekvensen och innehållet i rapporterna.
- (25) I linje med en riskanpassad reglering beror genomförandet av bestämmelserna i detta direktiv på vilka typer av kärntekniska anläggningar som finns på den berörda medlemsstatens territorium. Därför bör medlemsstaterna, vid genomförandet av dessa bestämmelser, beakta den potentiella omfattningen av och beskaffenheten hos riskerna med de kärntekniska anläggningar som de planerar eller driver. Den riskanpassade regleringen bör i

synnerhet beröra de medlemsstater som bara har ett litet lager av kärnämnen och radioaktivt material, t.ex. de som är kopplade till driften av mindre forskningsreaktorer, vilka i händelse av en allvarlig olycka inte skulle ge upphov till konsekvenser som är jämförbara med dem som kärnkraftverk kan ge upphov till.

- (26) Bestämmelserna i detta direktiv, som är nära knutna till förekomsten av kärntekniska anläggningar, nämligen de som rör tillståndshavarens skyldigheter, de nya särskilda kraven för kärntekniska anläggningar och bestämmelserna om krisberedskap och krishantering på förläggningsplatsen i nödsituationer, bör inte vara tillämpliga på medlemsstater som inte har några kärntekniska anläggningar. Bestämmelserna i detta direktiv bör införlivas och genomföras på ett proportionellt sätt med avseende på nationella förhållanden och med hänsyn till att dessa medlemsstater inte har några kärntekniska anläggningar, samtidigt som kärnsäkerheten på lämpligt sätt uppmärksammas av regering eller behöriga myndigheter.
- (27) Enligt direktiv 2009/71/Euratom är medlemsstaterna skyldiga att införa och upprätthålla ett nationellt rättsligt, föreskrivande och organisatoriskt ramverk för säkerheten vid kärntekniska anläggningar. Medlemsstaterna bestämmer själva hur bestämmelserna i det nationella ramverket antas och genom vilka styrmedel de tillämpas.
- (28) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument av den 28 september 2011, har medlemsstaterna åtagit sig att, i de fall detta är berättigat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. Med avseende på detta direktiv anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är berättigat.
- (29) Direktiv 2009/71/Euratom bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Direktiv 2009/71/Euratom ska ändras på följande sätt:

1. Rubriken till kapitel 1 ska ersättas med följande:

”SYFTE, TILLÄMPNINGSSOMRÅDE OCH DEFINITIONER”.

2. Artikel 2 ska ändras på följande sätt:

- a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Detta direktiv är tillämpligt på alla civila kärntekniska anläggningar som för sin drift kräver ett tillstånd.”

- b) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Detta direktiv kompletterar de grundläggande normer som avses i artikel 30 i fördraget med avseende på säkerheten vid kärntekniska anläggningar och påverkar inte tillämpningen av befintlig gemenskapslagstiftning om hälsoskydd för arbetstagare och allmänheten mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning, och i synnerhet inte rådets direktiv 2013/59/Euratom (*).”

(*) Rådets direktiv 2013/59/Euratom av den 5 december 2013 om fastställande av grundläggande säkerhetsnormer för skydd mot de faror som uppstår till följd av exponering för joniserande strålning, och om upphävande av direktiven 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom och 2003/122/Euratom (EUT L 13, 17.1.2014, s.1).”

3. Artikel 3 ska ändras på följande sätt:

- a) Punkt 1 a ska ersättas med följande:

”a) kärnkraftverk, anrikningsanläggning, anläggning för tillverkning av kärnbränsle, uppberedningsanläggning, forskningsreaktor, anläggning för förvaring av använt bränsle och”

- b) Följande punkter ska läggas till:

”6. *olycka*: oavsiktlig händelse vars konsekvenser, eller potentiella konsekvenser, är betydande från strålskydds- eller kärnsäkerhetssynpunkt.

7. *tillbud*: oavsiktlig händelse vars konsekvenser, eller potentiella konsekvenser, inte är försumbara från strålskydds- eller kärnsäkerhetssynpunkt.

8. *onormal drift*: driftsförhållanden som avviker från den normala driften och som förväntas inträffa minst en gång under anläggningens operativa livslängd, men som mot bakgrund av de tillämpliga konstruktionsbestämmelserna varken orsakar några betydande skador på komponenter av vikt för säkerheten eller leder till olyckstillstånd.
 9. *konstruktionsgrund*: de tillstånd och händelser som, utifrån fastställda krav, uttryckligen har beaktats vid konstruktionen, inklusive uppgraderingar av en kärnteknisk anläggning så att den förmår motstå dessa tillstånd och händelser utan att överskrida de tillåtna gränserna för de uppgifter som säkerhetssystemen är byggda för.
 10. *konstruktionsstyrande olycka*: olyckstillstånd mot vilket en kärnteknisk anläggning är konstruerad utifrån fastställda konstruktionsvillkor, och för vilka skador på bränslet, i förekommande fall, och utsläpp av radioaktivt material hålls inom tillåtna gränser.
 11. *allvarligt tillstånd*: tillstånd som är allvarligare än tillstånd i förhållande till konstruktionsstyrande olyckor; sådana tillstånd kan orsakas av multipla fel, till exempel fullständig utslagning av alla stråk i ett säkerhetssystem eller av en ytterst osannolik händelse.”
4. I kapitel 2 ska följande rubrik införas efter rubriken ”SKYLDIGHETER”:

”AVSNITT 1

Allmänna skyldigheter”.

5. Artikel 4.1 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska införa och upprätthålla ett nationellt rättsligt, föreskrivande och organisatoriskt ramverk (nedan kallat *nationellt ramverk*) för kärnsäkerheten vid kärntekniska anläggningar. Det nationella ramverket ska särskilt innehålla bestämmelser om följande:

- a) Fördelning av ansvar och samordning mellan relevanta statliga myndigheter.
- b) Nationella kärnsäkerhetskrav som ska omfatta samtliga stadier av kärntekniska anläggningars livscykel.
- c) Ett system för tillståndsgivning och förbud mot drift av kärntekniska anläggningar utan tillstånd.
- d) Ett system för kärnsäkerhetstillsyn som utförs av den behöriga tillsynsmyndigheten.
- e) Effektiva och proportionella åtgärder för efterlevnad, inbegripet, där så är lämpligt, avhjälpande åtgärder eller tillfälligt avbrytande av drift och ändring eller återkallelse av ett tillstånd.

Fastställandet av hur de nationella kärnsäkerhetskrav som avses i led b antas och genom vilka instrument de tillämpas kvarstår inom medlemsstaternas behörighet.”

6. I artikel 5 ska punkterna 2 och 3 ersättas med följande:

”2. Medlemsstaterna ska säkerställa att den behöriga tillsynsmyndigheten står fri från otillbörlig påverkan i sitt beslutsfattande. För detta ändamål ska medlemsstaterna säkerställa att det nationella ramverket innehåller krav på att den behöriga tillsynsmyndigheten

- a) är funktionellt åtskild från alla andra organ eller organisationer som främjar eller utnyttjar kärnenergi och inte begär eller tar emot instruktioner från något sådant organ eller någon sådan organisation när den utför sina tillsynsuppgifter,
- b) fattar tillsynsbeslut som grundar sig på välgrundade och transparenta krav gällande kärnsäkerhet,
- c) ges särskilt avsedda och lämpliga anslag så att den kan utföra sina tillsynsuppgifter i såsom de definieras i det nationella ramverket och ansvarar för genomförandet av den budget den tilldelats,
- d) har ett lämpligt antal medarbetare med de kvalifikationer, de erfarenheter och den expertis som krävs för att uppfylla dess skyldigheter; myndigheten får utnyttja externa vetenskapliga och tekniska resurser och expertis till stöd för sina tillsynsuppgifter,

- e) fastställer rutiner för att förebygga och lösa eventuella intressekonflikter,
- f) tillhandahåller kärnsäkerhetsrelaterad information utan krav på godkännande från något annat organ eller någon annan organisation, förutsatt att detta inte äventyrar andra överordnade intressen, såsom säkerhetsskydd, i enlighet med relevant lagstiftning eller internationella instrument.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att den behöriga tillsynsmyndigheten ges de rättsliga befogenheter som krävs för att den ska kunna fullgöra sina skyldigheter i samband med det nationella ramverk som beskrivs i artikel 4.1. För detta ändamål ska medlemsstaterna säkerställa att det nationella ramverket anförtror de behöriga tillsynsmyndigheterna följande centrala tillsynsuppgifter:

- a) Föreslå och definiera eller delta i definitionen av nationella kärnsäkerhetskrav.
- b) Kräva att tillståndshavaren uppfyller och visar på överensstämmelse med de nationella kärnsäkerhetskraven och villkoren för tillståndet i fråga.
- c) Verifiera att tillståndshavaren uppfyller kraven genom utvärderingar och inspektioner.
- d) Föreslå och vidta effektiva och proportionella åtgärder för efterlevnad.”

7. Artiklarna 6, 7 och 8 ska ersättas med följande:

”Artikel 6

Tillståndshavare

Medlemsstaterna ska säkerställa att följande krav ställs enligt det nationella ramverket:

- a) Tillståndshavaren ska ha det primära ansvaret för kärnsäkerheten vid en kärnteknisk anläggning. Detta ansvar ska inte få delegeras och ska innefatta ansvar för entreprenörers och underleverantörers verksamhet, om denna verksamhet kan påverka kärnsäkerheten vid en kärnteknisk anläggning.
- b) Den som ansöker om tillstånd ska lämna in en säkerhetsredovisning. Dess omfattning och utförlighet ska stå i proportion till riskernas potentiella omfattning och natur, med avseende på den kärntekniska anläggningen i fråga och förlägningsplatsen för denna.
- c) Tillståndshavare ska regelbundet utvärdera, kontrollera och så långt det rimligen är praktiskt genomförbart kontinuerligt förbättra kärnsäkerheten vid sina kärntekniska anläggningar på ett systematiskt och verifierbart sätt. Detta ska omfatta verifiering av att åtgärder är vidtagna för att förhindra olyckor och mildra konsekvenserna av olyckor, inbegripet verifiering av tillämpningen av bestämmelserna om djupförsvar.
- d) Tillståndshavare ska upprätta och tillämpa ledningssystem som vederbörligen prioriterar kärnsäkerheten.
- e) Tillståndshavare ska se till att det finns lämpliga förfaranden och arrangemang för krisberedskap och krishantering på förlägningsplatsen, bland annat haveriinstruktioner för hantering av allvarliga olyckor eller motsvarande arrangemang, så att olyckor kan hanteras på ett effektivt sätt och konsekvenserna förebyggas eller mildras. Dessa ska framför allt
 - i) vara förenliga med andra driftsinstruktioner och med jämna mellanrum tränas för att verifiera att de är ändamålsenliga,
 - ii) vara tillämpliga på olyckor och allvarliga olyckor som kan inträffa i alla driftlägen och sådana olyckor som omfattar eller påverkar flera enheter samtidigt,
 - iii) innehålla förfaranden för mottagande av extern hjälp,
 - iv) regelbundet ses över och uppdateras, med beaktande av erfarenheterna från övningarna och de lärdomar som dragits av olyckor.
- f) Tillståndshavare ska sörja för och upprätthålla dels de ekonomiska resurser, dels de personella resurser med lämpliga kvalifikationer och färdigheter som krävs för att de ska kunna fullgöra sina skyldigheter med hänsyn till kärnsäkerheten vid en kärnteknisk anläggning. Tillståndshavare ska även se till att entreprenörer och underleverantörer som står under deras ansvar och vars verksamheter kan påverka kärnsäkerheten vid en kärnteknisk anläggning har de personella resurser med lämpliga kvalifikationer och färdigheter som krävs för att kunna fullgöra sina skyldigheter.

*Artikel 7***Expertis och färdigheter på kärnsäkerhetsområdet**

Medlemsstaterna ska säkerställa att det nationella ramverket innehåller krav på samtliga parter att arrangera utbildning för personal som ansvarar för kärnsäkerheten vid kärntekniska anläggningar, för att erhålla, bibehålla och vidareutveckla expertis och färdigheter på kärnsäkerhetsområdet samt krisberedskap och krishantering på förläggingsplatsen.

*Artikel 8***Öppenhet och insyn**

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att nödvändig information om kärnsäkerheten vid en kärnteknisk anläggning och om tillsynen av denna görs tillgänglig för arbetstagare och allmänhet, med särskild hänsyn till lokala myndigheter, befolkning och berörda personer i närheten av en kärnteknisk anläggning, Denna skyldighet inbegriper säkerställande av att den behöriga tillsynsmyndigheten och tillståndshavarna, inom sina respektive ansvarsområden, inom ramen för sin kommunikationspolicy tillhandahåller

- a) information om normala driftsförhållanden vid kärntekniska anläggningar till arbetstagare och allmänhet, samt
- b) snabb information vid incidenter och olyckor till arbetstagare och allmänhet och till behöriga tillsynsmyndigheter i andra medlemsstater i närheten av den kärntekniska anläggningen.

2. Informationen ska göras tillgänglig för allmänheten i enlighet med relevant lagstiftning och internationella instrument, förutsatt att detta inte äventyrar andra överordnade intressen, såsom säkerhetsskydd, i enlighet med nationell lagstiftning eller internationella instrument.

3. Medlemsstaterna ska, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 5.2, säkerställa att den behöriga tillsynsmyndigheten på lämpligt sätt deltar i samarbeten om kärnsäkerhet vid kärntekniska anläggningar med behöriga tillsynsmyndigheter i andra medlemsstater i närheten av en kärnteknisk anläggning, bland annat genom informationsutbyte och/eller informationsdelning.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att allmänheten ges lämpliga möjligheter att aktivt delta i beslutsprocessen gällande tillståndsprövning av kärntekniska anläggningar, i enlighet med relevant lagstiftning och internationella instrument.”

8. Följande avsnitt ska införas efter artikel 8:

”AVSNITT 2

Särskilda skyldigheter*Artikel 8a***Kärnsäkerhetsmål för kärntekniska anläggningar**

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att det nationella ramverket för kärnsäkerhet innehåller krav på att kärntekniska anläggningar ska konstrueras, lokaliseras, uppföras, tas i drift, drivas och avvecklas med målet att förebygga olyckor samt minska följderna vid en eventuell olycka och förhindra

- a) radioaktiva utsläpp i ett tidigt skede vilka skulle kräva nödåtgärder utanför anläggningen som på grund av tidsbrist inte skulle kunna vidtas,
- b) stora radioaktiva utsläpp som skulle kräva skyddsåtgärder som inte kan begränsas i tid och rum.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att det nationella ramverket innehåller krav på att det mål som fastställs i punkt 1

- a) tillämpas på kärntekniska anläggningar för vilka tillstånd för uppförande beviljas för första gången efter den 14 augusti 2014,
- b) används som referens för ett genomförande inom rimlig tid av rimligen praktiskt genomförbara säkerhetsförbättringar av befintliga kärntekniska anläggningar, inbegripet inom ramen för de periodiska säkerhetsbedömningar som fastställs i artikel 8c b.

*Artikel 8b***Uppfyllandet av kärnsäkerhetsmålet för kärntekniska anläggningar**

1. För att uppnå de kärnsäkerhetsmål som anges i artikel 8a, ska medlemsstaterna säkerställa att det nationella ramverket innehåller krav på att det ska tillämpas, om djupförsvar är tillämpligt, för att säkerställa att

- a) effekter av extrema externa naturfenomen och oavsiktliga mänskligt orsakade risker minimeras,
- b) onormal drift och fel förebyggs,
- c) onormal drift hanteras och fel upptäcks,
- d) olyckor inom konstruktionsbasen hanteras,
- e) allvarliga tillstånd hanteras, vilket inbegriper förhindrande av olyckors eskalering och mildrande av konsekvenser av allvarliga olyckor,
- f) de organisationsstrukturer som avses i artikel 8d.1 har inrättats.

2. För att uppnå det kärnsäkerhetsmål som fastställs i artikel 8a ska medlemsstaterna säkerställa att det nationella ramverket kräver att den behöriga tillsynsmyndigheten och tillståndshavaren vidtar åtgärder för att främja och stärka en effektiv kärnsäkerhetskultur. Dessa åtgärder innefattar särskilt

- a) ledningssystem som vederbörligen prioriterar kärnsäkerhet och som på alla personal- och ledningsnivåer främjar möjligheten att ifrågasätta det faktiska genomförandet av relevanta säkerhetsprinciper och säkerhetsrutiner samt att inom rimlig tid rapportera om säkerhetsfrågor i enlighet med artikel 6 d,
- b) arrangemang hos tillståndshavaren för registrering, utvärdering och dokumentation av intern och extern driftserfarenhet av betydelse för säkerheten,
- c) en skyldighet för tillståndshavaren att till den behöriga tillsynsmyndigheten rapportera händelser med potentiellt påverkan på kärnsäkerheten, och
- d) att arrangera utbildning i enlighet med artikel 7.

*Artikel 8c***Inledande bedömning och periodisk säkerhetsbedömning**

Medlemsstaterna ska säkerställa att det nationella ramverket kräver att

- a) beviljande av tillstånd att uppföra en kärnteknisk anläggning eller driva en kärnteknisk anläggning grundar sig på en lämplig bedömning av den specifika anläggningen och dess förlägningsplats som ska innefatta en säkerhetsredovisning i enlighet med de nationella kärnsäkerhetskrav som grundar sig på målet i artikel 8a,
- b) tillståndshavaren under tillsyn av den nationella behöriga tillsynsmyndigheten systematiskt och regelbundet, minst vart tionde år, ska utvärdera säkerheten på den kärntekniska anläggningen i enlighet med vad som fastställs i artikel 6 c. Syftet med denna säkerhetsutvärdering ska vara att säkerställa att den nuvarande konstruktionsbasen är uppfylld och identifiera ytterligare förbättringar av säkerheten genom att ta hänsyn till frågor rörande åldrande, driftserfarenheter, de senaste forskningsresultaten och utvecklingen av internationella standarder, med målet i artikel 8a som utgångspunkt.

*Artikel 8d***Krisberedskap och krishantering inom förlägningsplatsen**

1. Utan att det påverkar bestämmelserna i rådets direktiv 2013/59/Euratom ska medlemsstaterna säkerställa att det nationella ramverket kräver att en organisationsstruktur för krisberedskap och krishantering på förlägningsplatsen inrättas samt att den tydliggör ansvarsfördelning av ansvaret och samordning mellan tillståndshavaren, samt behöriga myndigheter och organisationer, med beaktande av samtliga faser vid en nödsituation.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa konsekvens och kontinuitet mellan krisberedskap och krishantering på förlägningsplatsen som krävs i det nationella ramverket samt andra arrangemang för krisberedskap och krishantering som krävs inom ramen för direktiv 2013/59/Euratom.”

9. Följande kapitel ska införas efter artikel 8d:

"KAPITEL 2a

INBÖRDES GRANSKNINGAR OCH RAPPORTERING

Artikel 8e

Inbördes granskning

1. Medlemsstaterna ska minst vart tionde år anordna återkommande självutvärderingar av sina nationella ramverk och behöriga tillsynsmyndigheter samt inbjuda till en internationell inbördes granskning av relevanta delar av sina nationella ramverk och behöriga tillsynsmyndigheter, i syfte att fortlöpande förbättra kärnsäkerheten. Resultaten av sådan inbördes granskning ska när de blivit tillgängliga rapporteras till medlemsstaterna och kommissionen.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att

- a) det på ett samordnat sätt görs en nationell bedömning på grundval av ett särskilt tema med koppling till kärnsäkerhet för de relevanta kärntekniska anläggningarna på deras territorium,
- b) alla andra medlemsstater, och kommissionen som observatör, på ett samordnat sätt inbjuds att delta i den inbördes granskningen av den nationella bedömning som avses i punkt a,
- c) lämpliga uppföljningsåtgärder vidtas på ett samordnat sätt av de relevanta resultaten från den inbördes granskningen,
- d) relevanta rapporter offentliggörs på ett samordnat sätt om det ovannämnda förfarandet och huvudresultaten, när resultaten blivit tillgängliga.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att åtgärder vidtas för att den första tematiska inbördes granskningen ska kunna inledas 2017 och för att de efterkommande tematiska inbördes granskningarna ska kunna genomföras minst vart sjätte år därefter.

4. Om en olycka leder till att det krävs krisinsatser utanför anläggningen eller åtgärder för skydd av allmänheten ska den berörda medlemsstaten säkerställa att man utan dröjsmål bjuder in till en internationell inbördes granskning."

10. Artikel 9 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

"1. Medlemsstaterna ska förelägga kommissionen en rapport om genomförandet av detta direktiv första gången senast den 22 juli 2014 och därefter senast den 22 juli 2020."

b) Punkt 3 ska utgå:

11. Efter artikel 10.1 ska följande punkt läggas till:

"1a. Skyldigheterna i fråga om införlivandet och genomförandet av artiklarna 6, 8a, 8b, 8c och 8d ska inte vara tillämpliga på medlemsstater som inte har några kärntekniska anläggningar, såvida dessa länder inte beslutar om att utveckla verksamhet som rör kärntekniska anläggningar för vilka tillstånd krävs enligt deras jurisdiktion."

Artikel 2

1. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 15 augusti 2017. De ska genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv samt eventuella senare ändringar av dessa bestämmelser.

Artikel 3

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 4

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 8 juli 2014.

På rådets vägnar

P.C. PADOAN

Ordförande
